

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci žalobce: **R. K.**, proti žalovanému: **Velitel Vzdušných sil**, se sídlem Vítězné náměstí 5, 160 01 Praha 6 – Dejvice, adresa pro doručování: Ministerstvo obrany, Sekce právní, Obor pro právní zastupování, se sídlem nám. Svobody 471/4, 160 00 Praha 6, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2015, č.j. 243-2/2015-3031,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce byl do 30. 9. 2013 příslušníkem Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav. V rozkazech velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 byl žalobce v letech 2011 a 2012 uveden jako voják zařazený do přípravy k zabezpečení úkolů bojové a mobilizační pohotovosti s časovou normou 360 minut, a to po celé uvedené období. Žalobce se domníval, že těmito rozkazy, které obsahovaly jen obecná a

organizační pravidla dlouhodobé povahy platná po celý kalendářní rok 2011 a 2012, došlo k vyhlášení plošné a stálé služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, v rozhodném znění (dále též „zákon o vojácích z povolání“), a proto mu vznikl nárok na výplatu odměny za služební pohotovost podle § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, v rozhodném znění (dále též „zákon o platu“). Žalobce tedy v roce 2014 požádal služební orgány o proplacení 10.275, 5 hodin „*služebních pohotovostí*“ držených žalobcem v roce 2011 a 2012 a o vyplacení „úroků z *prodlení*“. Jeho žádost však byla rozhodnutím velitele VÚ 2436 Pardubice ze dne 14. 8. 2014, č. j. 18/36/1/21/2014-2436, ve spojení s rozhodnutím Velitele Vzdušných sil ze dne 4. 7. 2015, č. j. 243-2/2015-3031, zamítnuta. Služební orgány v odůvodnění svých rozhodnutí připomněly, že rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 jsou obecné organizační dokumenty, jejichž účelem je po obsahové stránce upravit činnost útvaru, která není upravena v jiných zvláštních právních nebo vnitřních předpisech. Seznam příslušníků útvaru zařazovaných do rozličných hotovostních systémů není povinnou součástí takového organizačního rozkazu. Pokud však příslušný velitel do svých rozkazů tyto seznamy vtělil, nepředstavují nic jiného, než prostý přehled vojáků, kteří jsou předurčení k plnění úkolů pohotovostního systému, nebo jsou zařazeni do systému bojové pohotovosti, což jím tímto velitel oznamuje. Jinými slovy řečeno: zařazením příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav velitel útvaru pouze určil ty vojáky, kteří budou plnit úkoly stanovené pro vyšší stupeň bojové pohotovosti, aniž by tím byly vojákům uvedeným na seznamu stanoveny povinnosti, které jsou spojeny se služební pohotovostí ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání. V rozkaze č. 1/2011 je v čl. IV (Bojové rozdělení) stanoveno: „*Do bojového rozdělení pro výcvikový rok 2011 určují příslušníky VeVP v souladu s aktuálním bojovým rozdělením pro vyšší stupně BoPo.*“ V čl. V (Bojové rozdělení) je pak obsažen seznam zařazených vojáků. V rozkaze č. 1/2012 je v čl. IV (Bojové rozdělení) stanoveno: „*Do bojového rozdělení pro výcvikový rok 2012 určují příslušníky VeVP v souladu s aktuálním bojovým rozdělením pro vyšší stupně BoPo.*“ V čl. V (Bojové rozdělení) je opět obsažen seznam zařazených vojáků.

Služební orgány dále uvedly, že dle čl. 2 Rozkazu ministra obrany (dále též „RMO“) č. 7/2009 Věstníku se k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyčleňovali všichni vojáci a dle čl. 3 citovaného RMO č. 7/2009 Věstníku se v rámci přípravy k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti zařazovali vojáci a občanskí zaměstnanci do plánů uvádění do bojové připravenosti. Čl. 4 téhož RMO č. 7/2009 Věstníku stanoví, že samotné zařazení vojáků a občanských zaměstnanců do plánů uvádění do bojové připravenosti se nepovažuje za oprávnění k vyhlášení služební nebo pracovní pohotovosti. Z obsahu čl. IV a čl. V rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 je dle služebních orgánů zřejmé, že se příslušný velitel výše uvedenými ustanoveními RMO č. 7/2009 Věstníku řídil, což potvrzuje čl. IV a také obsahová obecnost úvodní věty čl. V obou rozkazech je sice uvedena norma 360 minut, ale není v nich uveden signál, kterým bude činnost zahájena, ani způsob doručení signálu, místo, kam se mají vojáci, uvedení v seznamu, dostavit a ani činnost, jakou mají provádět. Čl. IV rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 se vztahuje výlučně na vyšší stupně bojové pohotovosti a údaje neuvedené v těchto rozkazech by vojáci obdrželi až z příslušné dokumentace v daném stupni bojové pohotovosti v době vyhlášení stavu ohrožení státu

nebo válečného stavu. Z uvedeného dle služebních orgánů vyplývá, že žalobce v mírovém stavu žádné reálné úkoly neplnil, byl pouze zařazen do plánu uvádění do bojové připravenosti. Dle čl. 1 RMO č. 7/2009 Věstníku se bojovou a mobilizační pohotovostí rozumí činnost, kterou Ministerstvo obrany vykonává při vyhlášení stavu ohrožení státu a válečného stavu, z čehož plyne, že v mírovém stavu se o bojovou pohotovost nejedná a nemůže být vyhlášen žádný z vyšších stupňů bojové pohotovosti. V době uvedené v žádosti žalobce o proplacení služebních pohotovostí byla Česká republika v mírovém stavu a stav ohrožení státu ani válečný stav vyhlášen nebyl. Dle služebních orgánů se v případě žalobce jednalo pouze o přípravu k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti ve smyslu RMO č. 7/2009 Věstníku. Aby bylo možné z hlediska § 30 zákona o vojácích z povolání hovořit o režimu výkonu bojové a mobilizační pohotovosti, bylo by nutné, aby byl vyhlášen stav ohrožení státu nebo válečný stav. Žalobce se však v rámci výkonu svých služebních povinností vzhledem ke svému služebnímu zařazení během základní týdenní doby služby pouze připravoval pro výkon služby za stavu ohrožení státu nebo válečného stavu, čímž splňoval pouze podmínky pro přiznání zvláštního příplatku dle čl. 35 až 37 přílohy č. 1 k RMO č. 44/2006 Věstníku. K samotnému výkonu úkolů bojové a mobilizační pohotovosti žalobcem nedošlo. Žalobce nebyl v době mimo své základní týdenní doby služby nikterak omezován. O tom, že zařazení žalobce dle vnitřních rozkazů velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 do bojové a mobilizační pohotovosti s časovou normou 360 minut je pouze přípravou na bojovou a mobilizační pohotovost, svědčí i to, že v žalobcem uváděné době čerpal žalobce dovolenou, služební volna, absolvoval preventivní rehabilitace, případně byl neschopen výkonu služby, aniž by bylo jakkoliv reagováno ve směru bojové a mobilizační pohotovosti, kde byl stále zařazen, i když žalobce i jeho nadřízení věděli, že žádnou činnost vykonávat nemůže.

Vzhledem k tomu, že v čl. V rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 byli uvedeni všichni příslušníci Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav (v roce 2012 se např. jednalo o 221 osob), vedl by výklad žalobce k absurdnímu závěru, že všem těmto osobám byla nařízena bojová pohotovost a ti se nepřetržitě po dobu dvou let zdrželi jakékoliv konzumace alkoholu, nečerпали dovolenou a necestovali do zahraničí, což samozřejmě nebylo v praxi velitelem útvaru nikdy vyžadováno, neboť bojová pohotovost těmto osobám nebyla fakticky nikdy nařízena. Služební orgány proto uzavřely, že zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti nebyla žalobci nařízena služební pohotovost mimo pracoviště ani dosažitelnost, nebyl povinen se zdržovat na určitém místě a rovněž nemusel být v dosahu signálu mobilního telefonu. Povinnost být v dosahu signálu mobilního telefonu nevyplývá žalobci ani jiným vojákům z nahlášení čísla mobilního telefonu do seznamu. U vojenských útvarů je zavedenou praxí, že jsou vedeny seznamy telefonních čísel využívané dozorčími a služebními orgány i v mírovém stavu, a to za účelem kontaktování vojáků z různých důvodů. Tato praxe však v žádném případě nenutí vojáka k tomu, aby se zdržoval v místě signálu mobilního telefonu. V případě, že by se v době mírového stavu nepodařilo vojáka kontaktovat, bude služební orgán kontaktovat jiného vojáka a voják, jehož se kontaktovat nepodařilo, za to nemůže být postihován. Pokud jde o tvrzení žalobce, že byl v průběhu let 2011 a 2012 opakovaně kontaktován za účelem dostavení se do služby a že se do služby

dostavoval, pak služební orgány toto tvrzení nezpochybnily, uvedly však, že to bylo za účelem odhalování trestné činnosti, tedy zcela mimo rámec bojové pohotovosti.

Proti rozhodnutí Velitele Vzdušných sil ze dne 4. 7. 2015, č. j. 243-2/2015-3031, které tvoří společně s rozhodnutím služebního orgánu prvního stupně materiálně jeden celek, podal žalobce žalobu, v níž vyjádřil nesouhlas se závěry služebních orgánů. Zejména nesouhlasil s tím, že se bojovou a mobilizační pohotovostí rozumí činnost, kterou Ministerstvo obrany vykonává při vyhlášení stavu ohrožení státu a válečného stavu, z čehož by mělo plynout, že v mírovém stavu se o bojovou pohotovost nejedná a nemůže být vyhlášen žádný z vyšších stupňů bojové pohotovosti. Dle žalobce zejména existence seznamu s telefonickými kontakty, проверки telefonického spojení a povolávání do služby svědčí o tom, že o služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání šlo, byť nebyl vyhlášen stav ohrožení státu či stav válečný. Přesto, že se shora popsaná „pohotovost“ v rozhodné době neproplácela, panovalo dle žalobce obecně přesvědčení (a to i např. u náčelníka štábu pplk. J. K.), že se o služební pohotovost jedná. Tento závěr má potvrzovat i čestné prohlášení J. V., které bylo předloženo žalobcem odvolacímu správnímu orgán. Z tohoto čestného prohlášení má dle žalobce plynout, že u „*útvary obecně panoval názor...že každý voják je po pracovní době v době pohotovosti a je tak povinen zvednout nadřazenému telefon pro případ řešení nenadálých událostí a situací*“. Tímto čestným prohlášením se však žalovaný podle žalobce řádně nezabýval, v důsledku čehož je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dle žalobce navíc žalovaný svým postupem porušil zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, neboť žalobci je známo, že v případě Posádkového velitelství Praha byla taktéž bojová pohotovost (s časovou normou do 300 minut) vojákům nařízena a dle žalobce byla i proplacena, což má plynout z rozhodnutí velitele Posádkového velitelství Praha ze dne 10. října 2014, č. j. 261-110/2014-231, o žádosti nadrotmistra M. S. o proplacení odměny za služební pohotovost za období únor až listopad 2011. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á .**

Předně je třeba zdůraznit, že skutkově a právně téměř totožnou věcí se již v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 – 96. Tento soud se s názory Nejvyššího správního soudu obsaženými v odůvodnění shora

zmíněného rozsudku ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 – 96, zcela ztotožňuje a shodně s Nejvyšším správním soudem (jehož závěry si osvojil) uvádí následující:

Podle § 30 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání vyžaduje-li to důležitý zájem služby, může nadřízený nařídit vojákovi služební pohotovost. Služební pohotovostí se rozumí přítomnost vojáka ve vojenských objektech nebo na jiných místech, která určí nadřízený, a to mimo dobu služby. Podle § 19 odst. 2 zákona o platu za hodinu pracovní pohotovosti mimo pracoviště mimo pracovní dobu zaměstnance přísluší zaměstnanci odměna ve výši 15 %, a jde-li o den pracovního klidu, ve výši 25 % poměrné části platového tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, připadající na jednu hodinu práce bez práce přesčas v měsíci, na který připadla pracovní pohotovost.

Institut bojové a mobilizační pohotovosti byl v rozhodném období vymezen především v rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku. Podle něho se bojovou a mobilizační pohotovostí rozumí činnost vykonávaná Ministerstvem obrany při vyhlášení stavu ohrožení státu a válečného stavu. K zabezpečení plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se organizuje příprava vojáků a občanských zaměstnanců, jimž za účast na této přípravě přísluší zvláštní příplatek za práce spojené s přípravou a zajišťováním obrany státu podle zvláštního interního normativního aktu a kolektivní smlouvy (bod 1). K plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se podle bodu 2 vyčleňují všichni vojáci a též občanští zaměstnanci, je-li to potřebné pro zabezpečení úkolů bojové a mobilizační pohotovosti a je-li jejich plnění sjednané v pracovní smlouvě nebo v dohodě o změně pracovních podmínek, a to v rozsahu uvedeném v příloze 1 k tomuto rozkazu. V rámci přípravy k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti se přitom vojáci a občanští zaměstnanci zařazují do plánu uvádění do bojové připravenosti, který zpravidla jednou týdně upřesňuje příslušný vedoucí zaměstnanec (bod 3). Podle bodu 4 se však samotné zařazení vojáků a občanských zaměstnanců do plánu uvádění do bojové připravenosti nepovažuje za oprávnění k vyhlášení služební nebo pracovní pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání a § 78 odst. 1 písm. h) zák. č. 262/2006 Sb., přičemž příslušný vedoucí zaměstnanec ji může vyhlásit z důvodu plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti pouze v případě naléhavé potřeby. V bodě 5 tohoto rozkazu se pak výslovně uvádí, že před vyhlášením služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti určí příslušný vedoucí zaměstnanec vojákovi místo, kde se bude v době služební pohotovosti zdržovat, jakož i způsob jeho vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Za dobu této služební pohotovosti pak náleží vojákovi odměna podle § 19 a § 24 zákona o platu.

Z rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku, který byl řádně publikován a měl být žalobci i jeho nadřízeným znám, tedy jasně vyplývá, že bojová a mobilizační pohotovost se uplatňuje při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Stav ohrožení státu může podle čl. 7 odst. 1 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějšího předpisu, vyhlásit Parlament na návrh vlády, je-li bezprostředně ohrožena svrchovanost státu nebo územní celistvost státu anebo jeho demokratické základy. Podle čl. 43 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů, rozhoduje Parlament o vyhlášení válečného stavu,

je-li Česká republika napadena, nebo je-li třeba plnit mezinárodní smluvní závazky o společné obraně proti napadení. Úkoly bojové a mobilizační pohotovosti se tedy vztahují výlučně k zabezpečení vnější bezpečnosti státu při mimořádných stavech vojenské povahy. Pro plnění těchto úkolů jsou vyčleněni všichni vojáci, kteří se však na ně v době míru toliko připravují a za tímto účelem jsou zařazováni do plánu uvádění do bojové připravenosti. Uvedené zařazení se však nepovažuje za nařízení služební pohotovosti podle § 30 zákona o vojácích z povolání. Ta totiž může být z důvodu plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyhlášena jen v naléhavých případech, čemuž předchází určení místa pobytu vojáka, způsobu jeho vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Jen v těchto výjimečných případech a za uvedených podmínek lze vojákovi před vyhlášením stavu ohrožení státu či stavu válečného nařídit služební pohotovost v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti s nárokem na přiznání odměny podle § 19 zákona o platu (k tomu však v projednávané věci nedošlo, i při jednání dne 6. 4. 2016 žalobce uvedl, že mu v době platnosti rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 bylo jen dvakrát určeno, že se má dostavit do služby, přičemž vždy se jednalo o záležitosti nespojené s bojovou a mobilizační pohotovostí, nýbrž s vyšetřováním, popř. prověřováním trestné činnosti). Taková úprava je ostatně logická, neboť nařizování trvalé či velmi časté služební pohotovosti jednotlivým vojákům z důvodu jejich plošného zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti by při absenci vojenské hrozby nedávalo žádný smysl.

Vnitřními rozkazy velitele Velitelství Vojenská policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 byl sice žalobce zařazen do bojové a mobilizační pohotovosti, nicméně toto opatření evidentně navazovalo na již zmíněné ustanovení bodu 2 rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku, podle něhož se k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti vyčleňují všichni vojáci. O tom svědčí vymezení účelu vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012, jenž spočívá ve stanovení údajů trvalého charakteru nutných pro chod Velitelství Vojenské policie, které vyplývají z norem vyšší právní síly, odborných předpisů a potřeb praxe. Navíc podle čl. 2 bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2011 a bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2012 bylo do bojové a mobilizační pohotovosti výslovně zařazeno celkem 225, respektive 221 příslušníků Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav, a proto by bylo absurdní považovat toto opatření za vyhlášení nepřetržité služební pohotovosti značného množství vojáků po celé období roků 2011 a 2012, v nichž nebyl vyhlášen mimořádný stav vojenské povahy. Navíc ve zmíněných ustanoveních vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 se výslovně neuvádí, že se příslušníkům uvedeného vojenského útvaru v souvislosti s jejich zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti nařizuje služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání.

V čl. 2 bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2011 a bodu V vnitřního rozkazu č. 1/2012 byla příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav stanovena povinnost dostavit se na signál na určené místo v časové normě do 360 minut. Nicméně jim nebylo určeno místo, kde by se měli v době služební pohotovosti zdržovat, jakož ani způsob jejich vyrozumění a dopravy do místa výkonu práce. Právě takové náležitosti však mělo vyhlášení služební pohotovosti k plnění úkolů bojové a mobilizační pohotovosti obsahovat podle již zmíněného bodu 5 rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku. Kromě toho vnitřní rozkazy č. 1/2011 a č. 1/2012 stanovily různé časové normy i při plnění dalších

úkolů uvedeného vojenského útvaru. Náčelníkovi operačního střediska, příslušníkům výjezdové skupiny a psovodu při služební pohotovosti mimo pracovní dobu byla k dostavení se na pracoviště stanovena časová norma do 120 minut. Dále podle vnitřního rozkazu č. 1/2011 při dosažitelnosti mimo pracovní dobu byly stanoveny tyto časové normy: „a) Příslušníci OStrVelVP po jednom příslušníkovi od OOd, OdLogPod, OdDPSI, OdOK, SOD, obsluhy KIS a OdZabZ s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., b) Vyšetřovatel VP po jednom příslušníkovi z OdOK určeném na dané období v souladu s rozdělovníkem HVelVP s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360', c) Příslušníci skupiny LIBEREC s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., d) Skupiny doprovodů JE s dosažením pohotovosti na pracovišti do 18 hodin.“. Ve vnitřním rozkaze č. 1/2012 byly časové normy při dosažitelnosti mimo pracovní dobu vymezeny shodně s tímto rozdílem: „c) Příslušníci skupiny ochrany objektů MO s dosažením pohotovosti na pracovišti do 360 min., ... e) Skupina doprovodu náhradního ošacení s dosažením pohotovosti na pracovišti do 16 hodin.“. Ani v těchto případech však vnitřními rozkazy č. 1/2011 a č. 1/2012 nebyla příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav výslovně nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání. Takový postup by byl ostatně velmi nelogický, neboť by znamenal plošné vyhlášení stálé služební pohotovosti všech příslušníků dotčených skupin vojenského útvaru. Vzhledem k výše uvedenému se žádný rozumně uvažující jedinec nemohl domnívat, že rozkazy č. 1/2011 a č. 1/2012 byla komukoliv v roce 2011 a 2012 nařízena nepřetržitá služební pohotovost. Další dokazování směřující k objasnění toho, jak k výkladu obecně závazných právních předpisů, vnitřních předpisů a rozkazů přistupovali nadřízení žalobce, tak bylo v řízení před služebními orgány i v řízení před soudem zcela nadbytečné (ostatně žalobce při jednání dne 6. 4. 2016 výslovně uvedl, že žádné důkazní návrhy nemá /list číslo 286 soudního spisu/).

Je tedy zřejmé, že vnitřní rozkazy velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 obsahovaly jen obecná a organizační pravidla dlouhodobé povahy platná po celý kalendářní rok 2011 a 2012. Těmito rozkazy nedošlo k vyhlášení plošné a stálé služební pohotovosti ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání, nýbrž jen ke stanovení okruhu příslušníků, kterým může být v průběhu těchto let služební pohotovost nařízena, včetně časových norem, ve kterých se mají dostavit na pracoviště k plnění příslušných služebních úkolů. Stanovení povinnosti vojáků zařazených do bojové a mobilizační pohotovosti být připraven dostavit se na stanovený signál na určené místo do 360 minut je tedy nutné s ohledem na celkový obsah vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s dikcí a účelem rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku chápat tak, že tato časová norma se uplatní až při výslovném nařízení služební pohotovosti konkrétním příslušníkům Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v souvislosti s plněním úkolů bojové a mobilizační pohotovosti.

Na závěru o toliko rámcové povaze vnitřních rozkazů č. 1/2011 a č. 1/2012 nemůže nic změnit ani 14. část Jednacího řádu Velitelství Vojenské policie č. j. 156/2010-2664, která upravuje problematiku bojové a mobilizační připravenosti a v níž se uvádí, že každý příslušník tohoto vojenského útvaru je povinen nahlásit aktuální adresu bydliště a způsob vyrozumění v době jeho nepřítomnosti, přičemž konkrétní spojení si volí samostatně a za

jeho spolehlivost je plně odpovědný. Stanovení povinnosti vojáka sdělit své kontaktní údaje (včetně telefonního čísla) totiž představuje požadavek, který je obvyklý taktéž v pracovněprávních vztazích a který evidentně nepředstavuje omezení srovnatelné s vyhlášením služební pohotovosti. Pokud jde o prověřování telefonického spojení, pak je třeba zopakovat to, co již uvedl žalovaný, tedy že u vojenských útvarů je zavedenou praxí (tato praxe nebyla zpochybňována žalobcem ani žalovaným, a proto nebylo třeba v tomto směru provádět žádné další dokazování /např. čtením protokolů o výsledku jiných příslušníků vyslechnutých v jiných správních řízeních apod./), že jsou vedeny seznamy telefonních čísel využívané dozorčími a služebními orgány i v mírovém stavu, a to za účelem kontaktování vojáků z různých důvodů. Tato praxe, opět obvyklá i v pracovněprávních vztazích, v žádném případě nenutí vojáka, aby se zdržoval v místě signálu mobilního telefonu. V případě, že by se v době mírového stavu nepodařilo vojáka kontaktovat, bude služební orgán kontaktovat jiného vojáka a voják, jehož se kontaktovat nepodařilo, za to nemůže být postihován. Ostatně zkoušky spojení mohou být prováděny již jen z toho důvodu, že velitel je oprávněn dle potřeby povolat vojáka k nástupu do mimořádné směny (§ 29 zákona o vojácích z povolání), přičemž voják má povinnost uposlechnout rozkaz a takovou službu vykonat. Zkoušky spojení nejsou rozhodně znakem služební pohotovosti.

Lze tedy uzavřít, že na základě vnitřních rozkazů velitele Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1/2011 a č. 1/2012 ve spojení s rozkazem ministryně obrany č. 7/2009 Věstníku nebyla žalobci nařízena služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání v souvislosti s jeho zařazením do bojové a mobilizační pohotovosti ani mu těmito rozkazy nebyla v mimopracovní době uložena omezení srovnatelná se služební pohotovostí. Proto žalobci v tomto případě nemohla náležet odměna podle § 19 odst. 2 zákona o platu. Správní orgány tedy dospěly ke správným závěrům, na nichž nemohlo změnit nic čestné prohlášení (či případná výpověď) J. V., neboť z něho plyne pouze to, že pan V. obecně závazné právní předpisy, vnitřní předpisy a relevantní rozkazy interpretoval nesprávně. Jakkoliv je tedy vadou, že se služební orgány s tímto čestným prohlášením výslovně nevypořádaly, rozhodně to nezakládá nepřezkoumatelnost jejich jinak řádně odůvodněných rozhodnutí, neboť nedostatkem důvodů nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Ve spise však dostatek podkladů podporujících závěry žalovaného je. V této souvislosti je vhodné žalobci připomenout, že účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí (nejde o literární kvalitu odůvodnění rozhodnutí), ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Správní soud může výjimečně slevit z nároků na dodržení požadavků § 68 odst. 3 správního řádu, nalezne-li ve správním spisu dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, č. 1389/2007 Sb. NSS). Postrádalo by totiž smysl (a bylo by ryzím formalismem) rušit rozhodnutí např. v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné.

Důvodnou neshledal soud ani námitku, že žalovaný svým postupem porušil zásadu rovného zacházení zakotvenou v § 2 odst. 3 zákona o vojácích z povolání. Předně žalobce

neoznačil (nepředložil) soudu žádné rozhodnutí žalovaného, z něhož by plynulo, že ve skutkově a právně obdobné věci žalovaný rozhodl tak, že žádosti o proplacení odměny za služební pohotovost vyhověl. Jedno rozhodnutí jiného - nadto prvostupňového - služebního orgánu ve skutkově nikoliv totožné věci důkazem odlišného zacházení žalovaného se subjekty nacházejícími ve srovnatelném postavení být z povahy věci nemůže. Takovéto rozhodnutí nemohl ani založit legitimní očekávání žalobce. Individuální správní akt je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoli v jednom či ve dvou případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132). Existenci takové ustálené správní praxe však žalobce netvrdil a neprokazoval, poukazoval pouze na jedno rozhodnutí velitele Posádkového velitelství Praha. Nadto (jak již bylo zdůrazněno výše) se jedná o rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, přičemž stejně jako ustálenou soudní praxi i ustálenou správní praxi vytváří zásadně až rozhodnutí sjednocovatelů rozhodovací činnosti (v daném případě odvolacích správních orgánů). Bylo by totiž absurdní, aby např. rozhodnutí posádkového velitele vytvářelo „ustálenou správní praxi“, která by zavazovala žalovaného. V neposlední řadě nelze zapomínat, že správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna (samozřejmě že s důkladným odůvodněním takového postupu). Opačný přístup by totiž mohl vyústit v to, že by se správní orgány nemohly odchýlit od dosavadní správní praxe - která např. nereflektovala výklad zákona prováděný soudy (či byla dokonce nezákonná /což nelze vyloučit, neboť člověk je tvor chybný/) - a byly by ji nuceny v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánů veřejné moci ústící v absurdní důsledky je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ad absurdum). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, č. j. 2 As 7/2005 – 86 (a následně v řadě dalších rozhodnutí, za všechny srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 46/2012 – 87, či rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009 – 52, všechny dostupné na www.nssoud.cz), uvedl, že „účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem - jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem).“ Připomenout lze i staré latinské rčení: *Errare humanum est, in errore perseverare stultum*.

Ze všech výše uvedených důvodů nelze přisvědčit žalobci, že žalovaný (správní orgán prvního stupně) postupoval nezákonně. Rozhodnutí správních orgánů byla též

způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněna (tedy jsou plně přezkoumatelná).¹

Lze tedy uzavřít, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

¹ Oba správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí podrobně popsaly, jaké skutečnosti v řízení zjistily, jak je právně posoudily a jakým úvahami se přitom řídily. Správní orgány se též vypořádaly se všemi relevantními námitkami žalobce, a to způsobem zcela odpovídajícím jejich závažnosti a konkrétnosti. Žalobou napadené rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek) proto není – a to ani ve vztahu k dílčím závěrům žalovaného – nepřezkoumatelné.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 25. října 2017

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: